

CONTEXT

EL PARLAMENT DE LA TELE El cas Broncano

Que televisions, ràdios, diaris i fulls dominicals estan al servei d'un partit polític és cosa sabuda. Que sovint fan el ridícul és cosa coneguda. Ara mateix, ambdues característiques tenen un exemple clar en el cas de Broncano, un humorista (d'esquerres segons assenjala com a titular una font dretana per posar les coses clares) que passa d'una tele privada a TVE.

En pocs dies, el contracte ha passat de ser afer intern entre una tele i un humorista a motiu de controvèrsia en diferents mitjans i de crítica a nivell de política nacional. Feijoo ja ha dit la seva, i l'alcalde de Madrid ha rematat la jugada denunciant no se sap quantes irregularitats i recordant que al humorista el pagaran tots els espanyols. Te raó, la pagaran com fins ara han pagat tota la TVE. A la festa si ha afegit Pablo Moto que presenta un programa de dreta exagerada. Sembla que la raó sigui

la gelosia professional. Igual el Broncano li passa l'audiència per la cara i el Moto es queixa a la senyoreta. És la guerra de la audiència però sobre tot és el desig imperatiu del poder per enganyar a la gent. Tot un espectacle a l'alçada de la majoria de programes que inunden les llars espanyoles des que es va inventar la radio de galena.

Mentides al servei del que paga.

Davant el panorama resten un parell d'alternatives, esperar que els mitjans de comunicació espanyols siguin independents, lliures i amb la transparència d'una matinada pirinenca... utopia total, o dedicar un any a estudiar el suec i després subscriure's a un dels seus diaris. També es pot com a darrera opció, passar de tot, llevar-se de bon matí, i sortir de casa ignorant la actualitat amb un paraigua a la ma per si ens cau alguna bomba a sobre.

La vergonya informativa nacional te però una avantatge. Les noves estratègies de les xarxes, les falses notícies prefabricades, fins i tot la mateixa intel·ligència artificial, no afectaran al ciutadà. No li calen aquestes mandingues modernes, en te prou en llegir un diari patrocinat per un o l'altre bàndol per saber per on van les coses, especialment les que no son veritat.

